

Døra inn til minnene

Garasjeportene er ikke vanligvis objektet vi assosierer med kunst, men Regien Cox' boblende kreativitet forvandler den til et magisk lerret. På Bomuldsfabriken stiller hun ut 27 ulike porter som hver forteller sin historie.

INSTALLASJON

Regien Cox

Pathways, Stories of Memories.
Bomuldsfabriken

Jeg må innrømme at jeg hadde en viss skepsis til garasjen som nettopp utgangspunkt for en kunststilling, men Regien Cox' faglige tyngde og visuelle lekenhet gjør garasjetemaet til et utmerket sted for en kunsthappening.

Den nederlandske tekstilkunstneren har samlet gamle garasjeportene i en årrekke og bruker portene, hengslene, fjærene og treverket som materiale samt tematisk ledetråd i utstillingen hun har kalt *Pathways, Stories of Memories*.

Og nettopp den tydelige samlende ledetråden er det som gjør denne utstillinga sterk. Materiale, teknikk og tema forsterker hverandre gjensidig slik at Cox' budskap presser seg frem. Men hva er det hun vil fortelle med disse garasjeportene?

Garasjen er stedet der vi lagrer tingene våre, de vi kanskje ikke bruker så ofte, og ting som kanskje en gang igjen kan gjøre nytten? Skiene, dekkene, umbra-cosettet, den rustne gamle riva. Ting som både har sterke minner, som er nyttige bruksgjenstander, eller som bare er skrot. Og nettopp denne miksen av nødvendigheter og unødvendigheter, av skrot og gull, bruker Cox til å iscenesette temaer som kretser rundt minner og hverdagslivet.

Garasjedøra står som den sym-

«Begynnelsen» FOTO: HARALD SOLBERG

bolske åpningen mellom våre indre roterom og den lukkede fasaden vi helst møter verden med. At Cox arbeider med dialogen mellom dette indre kaoset og det ordnede ytre er for eksempel tydelig i *De merklap – Bardommen – garasje på Grefsen* hvor en lodden hvit ullsirkel på en sterk grønn vegg danner et minnebilde av en barndom. Vi ser ballonger, en syklende unge på trehjuls sykkel, sandkassa og dyr – rundt kanten broderer tall og bokstaver som knytter an til kunnskapsverdenen. Stingene er så sarte og vare, og hyller bildet inn i mystikk og nostalgi.

Så gjennom et lite tittehull gløtter vi inn i et større minnerom der en liten sykkel svever alene i et stor garasjerom. Som om det lykkelige, lodne barndomsminnet like gjerne kunne sveve i et tomt rom – for hva er det egentlig vi husker? Den samme eksistensielle grublingen ser i (?) i *Arnes garasje* og *Mareritt* som begge

er usynlige porter, kun opptegnet med tråd på veggene. Fantese? Og i *Skygge* tematiserer hun igjen innside/utsideproblematikken – her danner bærestroppene på baksiden av porten et kaotisk nettverk, mens fremsiden byr på ordnede korsformasjoner.

Cox er god når hun grubler, men best synes jeg hun er når hun leker seg hemningsløst med farger, sting, gjenstander og underfundige sammensmeltinger. Høydepunktet for meg blir *Nyttårsportrettet* på hvit garasjeport der tapetrester, gummidelere, stålvaiere og 17. mai--blåse danner et helt magisk portrett.

Hvem kunne tenke seg at en grønn vannkanne kunne bli et kinn? Eller at skrutrekkerstett kunne bli til øyevipper?

Samme intense, kreative materialbruk ser vi i de andre garasjeportene: i *Anders røde port*, der perler og knapper gnistrer mot det rustikke treet, i de grove hysingsbrodererte mønstrene i *Åtteb-*

«Nyttårsportrettet» FOTO: HARALD SOLBERG

ladsrose, eller i den flammegule sola i *Begynnelsen*.

Det er sjelden jeg har lyst å skrive om alle verk i en utstilling, men denne er sånn. Denne utstillinga burde komme på blå resept nå i høstmørket – man blir rett og slett glad av å se den!

Samtidig gir også de slitte gjenstandene en god anledning til å tenke over tingene vi omgir oss med og hvordan de leder oss inn i minnene våre.

FRIDA FORSGREN

«Gjengangere» på turné med Riksteatret til Sørlandet

Gjengangeren «Gjengangere» kommer til Sørlandet nok en gang.

KRISTIANSAND

Hva er det som får en mor til å sende bort sin syv år gamle sønn til utlandet? Det er essensen i «Gjengangere» – Ibsens kanskje aller skarpeste og mest gripen-

de skuespill. Fru Alving i Ibsens «Gjengangere» gjør nettopp dette. Hun gjør det av kjærlighet og tenker at det er det beste for alle.

Regissør Bentein Baardson sier i en pressemelding dette om stykket:

– Ibsen minner oss om at vi alle er et resultat av arv og miljø, og at foreldres synder kan «hjem søkes på barna», men han gjør det van-

skeligere enn som så, fordi han samtidig spør: Er vi kun summen av dette?

Det var turnepremiere i Harstad 5. september. Denne uka spilles stykket i Arendal, Mandal og Flekkefjord.

Pressen har blant annet skrevet dette om Riksteatrets oppsetning:

«Gnistrende Gjengangere.

Glimrende skuespillere i en oppsetning uten fiksfakserier gjør at vi blir revet med av en intens utforskning av arv kontra miljø, plikt kontra livsglede.» Adresse-avisen

«For en lettelse en gang i mellom å se Ibsen som Ibsen.» Aftenposten

Gjertrud Jynge spiller fru Alving, mens Gunnar Eiriksson

spiller sønnen Oswald. I rollen som Pastor Manders møter du Lasse Lindtner. Ellers medvirker Per Egil Aske som Snekker Engstand og Madalena Sousa Helly-Hansen som Regine. Regi er ved Bentein Baardson.

JARLE R. MARTINSEN